

KWAAD BLOED

Tine Bergen

KWAAD
BLOED

thriller

Wat vindt u van dit boek? Vertel het ons @uitgeverijvrijdag met #vrijdagboeken

© 2023 – Tine Bergen & Uitgeverij Vrijdag

Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen

www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Studio Rubio, Antwerpen

Vormgeving binnenwerk: Mulder van Meurs, Amsterdam

Foto auteur: www.135mm.be

ISBN: 978 94 6434 129 4

e-ISBN: 978 94 6434 130 0

Thema: FHX

NUR: 330, 332

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

PROLOOG

‘Wie zou je bellen?’
Serge kneep zijn ogen tot spleetjes. Lily-Rose zwaaide met haar telefoon. De fonkelende gsm-hoes maakte dat hij sterretjes zag. Serge greep naar de telefoon, maar miste. Hij vloekte, strekte zijn hand uit en keek naar zijn vingers die als slangen heen en weer bewogen. Ze bleven hangen rond Lily-Roses slanke pols en streken zachtjes over de strook vel tussen de dikke, gouden slavenarmband die ze altijd droeg en het begin van de zwartfluwelen mouw van haar jurk.

Lily-Rose duwde haar roze haren naar achteren, trok zich los en klakte met haar tong terwijl ze zich weer naar Vinz draaide. ‘Wel? Wie zou je bellen als er een lijk op de grond lag? Zou je mij bellen?’

Natuurlijk zou Vinz Lily-Rose niet bellen. Zijn beste vriend was misschien goed dronken ondertussen, maar helemaal gek was hij niet. Serge schudde traag maar beslist zijn hoofd terwijl zijn hand weer in zijn schoot viel. Het schudden maakte dat zijn hersenen heen en weer klotsten in zijn schedel. Het was een slecht idee geweest om ook die laatste fles jenever nog te openen. Een heel slecht idee.

‘Nee,’ zuchtte Vinz. Iedereen in de keuken hoorde Emi een zucht van opluchting slaken. Ze zuchtte zo hevig dat de haartjes in Serges nek ervan bewogen. Hij snoof de zoete geur van de wiet op die Emi bij elke ademteug uitstootte. Serge keek naar Vinz, die naar Emi keek en vervolgens naar hem en dan weer naar Emi en dan weer naar hem. Serge keek niet weg, ook al moest hij elke vezel van zijn lijf dwingen om niet te braken want de halve kilo bloem die zijn vriend hem net had laten opeten als uitdaging teisterde zijn maag. Als wraak had hij Vinz toiletpapier geserveerd. Met appelsap en choco. Kinderachtig.

Misschien. Doeltreffend. Dat zeker. Hij begreep dus wel dat Vinz er nu voor had gekozen om de waarheid te vertellen in plaats van een uitdaging te doen.

‘Wie zou je bellen als je een lijk op de grond had liggen?’ herhaalde Lily-Rose haar vraag.

‘Serge.’

Emi zat naast Vinz te sissen, terwijl Clara hem ongelovig aankeek. ‘Heus? Je zou Serge bellen? Hij heeft ervoor gezorgd dat je zelf zo wit als een lijk ziet op dit moment, dat weet je toch?’

Serge hoorde niet wat Vinz antwoordde. Daarvoor begon de kamer veel te hard om hem heen te tolleren. Hij sperde zijn ogen open. Hapte naar lucht. Eieren. Bloem. Boter. Suiker. In een oven maakte dat taart. In zijn maag maakte het iets heel anders. Met zijn ademhaling dwong hij langzaam maar zeker zijn rusteloze maaginhoud weer naar beneden en mengde zich in het gesprek. ‘Jaloers, Clara? Vind je dat hij jou had moeten kiezen?’

Clara trok de mouwen van haar fleecetrui over haar handen en zweeg.

‘Clara zou geen detail missen,’ merkte Lily-Rose op. ‘Als ik hier een lijk had liggen, zou ik haar durven te bellen. Ze is zorgvuldig en betrouwbaar.’

Serge snoof. Hoestte. Er hing nog bloem in zijn neus. ‘En dat is wat je nodig hebt met bloed aan je handen? Iemand die de perfecte lijstjes maakt? Nu stel je me teleur, Lily-Rose.’

‘Hij moet gewoon de politie bellen. Mij moet hij zeker niet bellen.’ Clara’s stem klonk ferm. Zelfs met denkbeeldige lijken wilde ze duidelijk niets te maken hebben.

‘De politie moet hij zeker niet bellen!’ Serge staaarde naar het wit dat samen met de woorden uit zijn mond kwam. Het dwarrelde over zijn handen en knieën. Hij sneeuwde.

Vinz balde zijn vuisten tegen zijn slapen. Hij wilde gaan slapen.

Serge wilde ook gaan slapen, maar dit was te belangrijk. ‘Als er één ding is dat je als student in Leuven niet mag doen, is het

de politie bellen. Die zullen je nooit helpen, je hebt het al bij voorbaat bij hen verkorven, gewoon omdat je student bent.’

‘Alleen maar omdat ze jou één nacht in de cel hebben gezet. Voor iets dat je nog gedaan had ook!’

Zo, zoon. Serge hoorde de woorden nog door zijn hoofd denkeren. Voor hij tot drie had kunnen tellen, had zijn vader al geweten dat hij gearresteerd was. Voor Serge had kunnen bedenken wat hij moest doen, had zijn vader al in zijn cel gestaan. Alsof het zo allemaal nog niet vernederend genoeg was geweest. Alsof je echt niet wist dat je van elke agent weg moest blijven, koste wat het kost, als je vader commissaris-generaal was van de federale politie en bekend stond als een hardliner.

‘De straf moet in verhouding staan tot het misdrijf. Dat was hier helemaal niet het geval. Er was nog niet eens bewezen dat ik iets had gedaan. Er werd gewoon afgegaan op een onbetrouwbare getuige. Zo zaag je de poten vanonder de rechtstaat. Iemand beschuldigen is een serieuze zaak, het kan ernstige gevolgen hebben. Daar zouden mensen wat meer bij stil mogen staan.’ Serges speeksel spatte in het rond.

Twintig was hij geweest. Hij kon de pijn van de vlakke hand, achteloos bijna, op zijn linker- en rechterwang nog voelen. En dat was niets geweest vergeleken met de blik in zijn moeders ogen.

‘Er is niemand die vindt dat hij mij zou moeten bellen?’ De stem van Emi snerpde dwars door Serges gedachten. Hij was haar er bijna dankbaar voor.

Vinz daarentegen sloot vermoeid de ogen.

‘Het gaat niet om wat wij vinden, Emi. De vraag was voor Vinz.’ Alleen Lily-Rose kon mensen troosten en terechtwijzen in eenzelfde zin.

Iedereen keek nu naar Vinz, die naar de gootsteen rende. Hij spuugde zo hard dat zijn voorhoofd tegen het metaal van de kraan knalde. Serge wilde overeind komen, maar Agathe was hem al voor. Nog iets waar Emi op de achtergrond over siste.

Agathes handen wreven over Vinz’ rug en masseerden zijn

schouder terwijl hij bleef braken. ‘Wanneer ga je dat verstand van jou ook eens gebruiken, Vinz? Het is geen accessoire, dat besef je toch?’ Samen met Clara was Agathe de enige in de keuken die nog een beetje nuchter was.

‘Niet iedereen heeft jouw brein, Agathe,’ kwam Serge zijn vriend te hulp. ‘En als Vinz echt een probleem heeft, weet hij wat hij moet doen. Dat heeft hij toch net gezegd? Dan belt hij mij.’ Over Agathes schouder legt hij zijn hand op Vinz’ arm. ‘Op mij kun je rekenen, maat. Dat weet je.’

‘**A**dem! Hij heeft adem nodig, we moeten hem lucht geven!’ Serge kijkt naar het strakke, bleke gezicht. De glanzende lippen. Hij buigt zich voorover. Hij blaast en blaast en blaast en probeert niet te voelen hoe koud de lippen onder de zijne zijn.

‘Het is geen ballon die je moet opblazen, Serge!’ Jona duwt Serge ruw opzij en buigt zich over het lichaam. Zijn bewegingen zijn afgemeten en precies. Zijn handen wrijven over de borstkas. Zijn mond zoekt de levenloze mond.

‘Ademen! Hij moet ademen! Wanneer gaat hij weer ademen?’ Serge ijsbeert door de keuken. Beent van het kastje naar de muur. Zijn voeten glijden over de tegels, hij moet zich vastgrijpen aan het aanrecht om niet onderuit te gaan.

Jona leunt achterover op zijn enkels. ‘Hij ademt niet! Ik kan hem ook niet doen ademen! Waar blijft de ambulance?’

Iedereen kijkt naar Clara, die in de deuropening in haar telefoon staat te roepen. ‘Het is dringend! Jullie hadden al hier moeten zijn! Het adres is...’

Serge staart naar het levenloze lichaam op de vloer. Het angstzweet breekt hem uit. Het druppelt langs zijn voorhoofd, over zijn schouderbladen naar beneden. Tegelijkertijd heeft hij het ijskoud. Zijn tanden klapperen.

Zo, zoon. Zijn vader schreeuwt het in zijn gezicht.

Ik zou Serge bellen als ik een lijk op de grond had liggen. Serge kijkt in de ogen van zijn vriend. Kan niet meer wegstijgen. Het duurt maar een fractie van een seconde om de beslissing te nemen. In één kordate beweging heeft hij de telefoon uit Clara’s handen getrokken en afgeduwd.

‘Serge? Wat doe je? Agathe, bel een ambulance, nu!’ schreeuwt Clara. In de deuropening schokt Agathe van de ene naar de andere kant.

Een paar seconden heeft hij nog, meer niet. Een paar seconden moeten genoeg zijn.

Serge grijpt Agathe bij de schouders en sleurt haar de keuken in. De deur slaat achter haar dicht en Serge gaat ervoor staan. Zijn ogen glijden door de keuken. Met zes zijn ze. Of met zeven. Hij slikt. Tot het bonken van zijn hart mindert. Hij bokst twee keer per week. Hij gaat om de andere dag naar de fitness. Elke avond gaat hij hardlopen. Serge voelt de spieren onder zijn vel bollen en strekken. Ze zullen kwaad zijn. Maar daar kan hij tegen. Misschien is het zelfs goed als ze kwaad zijn. Dan denken ze minder na over wat ze zeggen. Dan is liegen niet zo evident. Misschien moet hij hen gewoon zo kwaad mogelijk maken.

‘Iedereen zitten! Nu!’

‘Naam?’
‘Agathe.’

‘Volledige naam?’

Agathe staart naar haar handen op het tafelblad voor haar en likt aan haar lippen. Het puntje van haar tong blijft hangen aan het wondje in het midden van haar onderlip. Ze kauwt er zachtjes op.

‘Volledige naam?’

‘Agathe Persoons.’ Haar vingers glijden naar haar onderlip nu. Die wordt dikker, stelt ze vast. Natuurlijk wordt die dikker.

‘Waarom zit je hier?’

Agathe bijt. Proeft bloed.

‘Waarom zit je hier?’

Agathe legt haar handen opnieuw op tafel. Dwingt zichzelf om ernaar te blijven kijken. En alleen daarnaar.

‘Er is iemand dood,’ weet ze uiteindelijk uit te brengen.

‘Wie is er dood?’

Agathe rukt haar blik los van haar handen. Ze kijkt in de felblauwe ogen tegenover haar, maar slaat haar blik meteen weer neer. Snel, maar niet snel genoeg. Haar ogen blijven hangen bij de figuur in de hoek van de keuken.

‘Wie is er dood?’ De blauwe ogen bliksemen.

‘Vinz is dood.’ Agathe slikt. ‘Vinz Quirens-Verhooghe is dood.’

Ze haalt diep adem en kijkt dan toch weer omhoog. In de blauwe ogen. En de groene. De bruine. De nieuwsgierige. De trieste. De walgende. De ontzette. De getraumatiseerde. Vijf paar ogen kijken haar aan. Alleen de donkerbruine met de gouden spikkels in niet. Met de iris die altijd lijkt te dansen als een vlammetje. De ogen die haar hebben uitgekleed. De ogen

die haar hebben gewarmd. De ogen die haar zo graag hebben gezien.

Die ogen kijken niet.

Niet meer.

Clara's ogen schieten heen en weer, van Agathe die met gebogen hoofd aan de keukentafel zit naar Vinz, die uitgestrekt op de grond ligt alsof hij daar per ongeluk in slaap is gevallen naar Serge, die tergend langzaam zijn mouwen opstroopt terwijl hij om Agathe heen cirkelt.

Uiteindelijk haken haar ogen in die van Jona. Hij zit nog altijd naast Vinz op de grond, zijn vingers tegen zijn hals gedrukt, alsof hij de slagader daaronder kan dwingen om weer te kloppen. Maar dat doet die niet. Niets klopt er aan dit plaatje. Niets!

Vinz ligt alleen op de grond om zijn roes uit te slapen. Dit is een grap. Een uit de hand gelopen grap. Een heel erg uit de hand gelopen grap. Vinz heeft waarschijnlijk iets ingenomen waardoor hij nu dood lijkt. Wedden dat iemand hem gezegd heeft dat het een goede grap zou zijn? Wedden dat Vinz dat dan zonder nadenken ook gedaan heeft? Daarom ligt hij hier. Zo dadelijk komt hij overeind, met die idiote bulderlach van hem. En dan maakt hij hen belachelijk omdat ze bezorgd om hem waren. Omdat ze erin getrapt zijn. Zo zal het gaan. Zo en niet anders. Agathe moet ophouden met zeggen dat Vinz dood is.

Clara schudt woest het hoofd. De kamer verandert in een caleidoscoop waarbij alles constant in en uit elkaar schuift.

'Blijven ademen, Clara!' De stem van Lily-Rose kletst als een zweep weer zuurstof in haar longen en hoofd.

Terwijl ze naar adem snakt, grijpt Clara zich vast aan de klink van de keukendeur. Ze proeft metaal en bloed achter in haar mond.

'GENOEG!' Clara schrikt zelf van de kracht van haar stem. Is dit wat histerie met een mens doet? 'GENOEG! Ik bel nu meteen een ambulance en verwittig de politie. Jij vindt het mis-

schien leuk om agentje te spelen, Serge, maar dit is geen spel, dit is geen grap. Er is iemand dood. Vinz is dood!

‘Vertel me iets dat ik nog niet weet.’

Clara’s vingers sluiten zich rond de deurklink waar ze nog altijd tegen rust. Ze duwt. Draait. De deur geeft niet mee. Clara trekt nu. Duwt opnieuw, bewerkt de deur met haar schouder en vervolgens haar volle gewicht. Lily-Rose komt naast haar staan. Trekt en wringt mee. Stampst vervolgens tegen het hout.

‘Verdomme, Serge, wat heb je met de deur gedaan?’

Serge is ondertussen op het aanrecht gaan zitten. ‘Ik heb de deur op slot gedaan. Waar dienen sleutels anders voor?’ Uitdagerend zwaait hij de sleutel in het rond.

‘Geef hier!’ Voor ze beseft wat er gebeurt, hangt Clara al over Serge. ‘Dit is niet grappig, Serge! Geef de sleutel of doe die deur zelf open!’

Serge leunt achteruit, terwijl hij Clara met een arm op afstand houdt. Het gemak waarmee hij dat doet maakt haar nog kwader dan ze al was.

‘Vooruit, Serge! Doe die deur open!’

‘Ik dacht het niet, Clara.’

‘Je kunt ons niet zomaar opsluiten, daar heb je het recht niet toe!’

‘Natuurlijk kan ik dat, Clara, *ma belle*, ik heb het toch gedaan? En als je iets zomaar kunt doen, waarom heb je er dan rechten voor nodig? Is dat waarom jij nooit iets doet? Wacht je tot je iets mag doen?’

Clara bijt. Het gaat automatisch. Haar tanden zinken in de bleke, harige hand die haar pols omklemt. Ze proeft sigaretten en vuil. Het brandt bitter in haar mond. Het volgende moment glijdt ze door de keuken om met een doffe bons tot stilstand te komen in Jona’s armen.

‘Voordat er nog mensen zijn die zich gekke dingen in het hoofd halen.’ Serge reikt achter zich en duwt het schuifraam omhoog. Drie verdiepingen hoog zitten ze en het enige keukenraam kijkt uit op een smalle koker met een binnentuin

waar de gebouwen achter hen en naast hen ook op uitkijken
Zonder omhaal gooit Serge de sleutel naar buiten.

Een verschrikte kreet ontglipt Clara’s mond voor ze er erg in heeft. ‘Dat kun je niet maken, Serge! We zijn je gevangenen niet!’

Lily-Rose en Jona beuken ondertussen met twee tegen de keukendeur, maar de oude eik geeft niet mee.

‘Ga maar.’ Uitnodigend houdt Serge het keukenraam open. ‘Ik houd je niet tegen.’

‘Je bent een zak!’ Clara klemt haar handen rond het raamkozijn en tuurt naar beneden. Kan ze de sleutel daar echt zien blinken boven op het dakraam van het souterrain? Of is hij in het smalle stukje gazon verdwenen?

‘Vertel me iets dat ik nog niet weet.’ Serges ogen glijden de keuken rond. ‘Vinz zou mij bellen als hij een lijk op de grond had liggen. Het maakt niet uit dat hij dat lijk nu zelf is. Hij zou willen dat ik de zaken voor hem oplos. En dat zal ik doen ook. Ik stel mijn vrienden niet teleur. Ik stel mijn vrienden nooit teleur. Iedereen blijft hier tot ik antwoord heb op al mijn vragen.’

Clara zwijgt. Net als alle anderen heeft ze haar gsm genomen. Wanhopig staart ze naar het scherm. Er is geen bereik in de keuken, ze weten het best. Een combinatie van een zendmast die net te ver staat en vooral: een overrijverige huisbaas die de studentenkamers belachelijk goed heeft geïsoleerd. Als Vinz’ grootvader had geweten dat zijn kleinzoon daardoor nu als dood vlees in zijn keuken blijft liggen, had hij dat vast anders aangepakt, bedenkt Clara met een grimmig lachje.

Ook al weet ze dat het niets uithaalt, ze blijft haar gsm aanen uitzetten. Alsof ze met haar gedachten de balkjes die de ontvangst aangeven kan dwingen om op te lichten. Natuurlijk werkt het zo niet. Moedeloos steekt ze haar gsm weer in haar achterzak.

Haar handen trillen nog steeds en intussen is ze ook beginnen te klappertanden. Gelukkig merken de anderen het niet. Ze hebben het te druk met Serge. Die heeft ondertussen een sigaret opgestoken. Terwijl hij de rook uitblaast in de richting

van de rookmelder waarvan de batterijen al maanden vervangen moeten worden, plaatst hij met één wijzende vinger Lily-Rose op de stoel naast Agathe.

‘Naam?’
‘Jeannette Julia Junior Janssens.’

Er gaat een golf van zenuwachtig gegiechel door de keuken.

‘Dit is niet om te lachen, **Lily-Rose.**’ Serge blaast zijn sigarettenrook nu recht in Lily-Roses gezicht.

‘Zie je mij lachen?’ Lily-Rose gooit haar haren in een vloeiende beweging over haar schouder terwijl haar kin de lucht ingaat. ‘Je vroeg mijn naam. Ik geef je mijn officiële naam. Of is dat hier toch allemaal niet zo officieel?’ Een wenkbrauw klimt de kin achterna.

You’ve got to be cool, Lily. Ze houdt het zichzelf streng voor. *Too cool. Too cool to care. Too cool to ever get hurt.* Ook al staat het braaksel haar ondertussen in de mond, zij zal haar kalmte bewaren. Serge zal niet meer onder haar vel kruipen.

Het keukenvenster staat open. De vertrouwde Stellageur golft binnen. Toch kan ze Vinz nog ruiken. Hoe snel ontbindt een mens? Niet zo snel. Niet zo snel! Lily-Rose slikt en slikt, maar het braaksel blijft tegen haar lippen duwen.

‘Hoe ga je van Jeannette Julia naar Lily-Rose?’ Clara buigt zich over de keukentafel, alsof dit de vraag is die ertoe doet. Gaan ze echt doen alsof dit normaal is? Lily-Rose weet hoe sterk die drang is. Ze wil Clara vastpakken, haar kin op haar schouder leggen en in haar oor fluisteren dat het allemaal goed komt. Dat het niet zo geschift is als het nu even lijkt. Heus niet.

Maar dat is het wel. En dat weten ze best. Allebei.

Een mens kan zich aan bijna alles aanpassen. Dat is de sterkte van hun ras. De vraag blijft of een mens zich aan alles moet aanpassen. En of die sterkte ook niet meteen hun grootste zwakte is. Alles went. Lily-Rose weet het als geen ander. Waarom woont ze anders nog altijd in dit verdomde kot? Net daarom

heeft zij van tegendraadsheid haar merk gemaakt. Revolutie begint bij het stellen van een vraag. En dan die vraag aan een ander stellen. Het staat in het groot geborduurd op het shirt van haar afstudeercollectie. Waar iedereen rechts gaat, gaat zij links. Ook al is dat niet altijd beter. Ze kan het niet helpen. Als anderen huilen, moet zij lachen. Dat kan ze jammer genoeg al helemaal niet helpen. Schateren van verdriet, het is haar handelsmerk. Haar kotgenoten weten het, dus het mag hen niet echt verbazen dat ze ondertussen sniklachend over de tafel leunt. Het helpt in ieder geval om het braaksel weer in te slikken.

‘Het was de bedoeling dat het helemaal niet lijkt op mijn originele naam, Clara. Wat is anders de reden om hem te veranderen?’

‘Waarom zou je veranderen?’

‘Zou jij niet veranderen als je ouders je Jeannette Julia Junior noemen? Ik had hen natuurlijk ook kunnen vermoorden omdat ze me zulke achterlijke namen hebben gegeven. Oeps, dat had ik beter niet gezegd. Nu maak ik mezelf zeker verdacht?’ Lily-Rose spert haar ogen extra wijd open terwijl ze haar hand gespeeld geschokt voor haar mond gooit.

‘Laat je paspoort zien.’ Jona komt overeind en steekt zijn hand uit.

‘Laat haar toch, Jona. Het doet er allemaal niet toe. Er zijn belangrijkere zaken.’ Voor het eerst zegt Emi iets, maar niemand luistert naar haar. Misschien omdat ze moeilijk verstaanbaar is met haar stem dik van de tranen. Misschien omdat haar handen nog altijd in het donkere haar zitten van het hoofd in haar schoot.

‘Laat je paspoort zien.’

‘Want anders?’

‘Geen spelletjes, Lily-Rose.’

Je zou maar wat graag spelletjes spelen. Alleen ben je er zo slecht in dat je telkens weer verliest. En als jij ergens niet tegen kunt, is het dat wel. Lily-Rose denkt het alleen maar. Zij kent de regels van het spel.

‘Laat je paspoort zien.’ Serge staat nu naast Jona. Een verenigd front, zowaar.

Iedereen zwijgt terwijl Lily-Rose omstandig naar haar tas grijpt.

‘Even zoeken hoor. Maar jullie hebben tijd, toch? Of moeten jullie dringend ergens heen? Misschien wel een zaak van leven en dood die jullie aandacht vraagt?’

Ongeduldig trekt Serge de tas uit Lily-Roses handen en kiepert de inhoud op de keukentafel. Jona vindt de portemonnee als eerste. Tussen tampons, een afgesleten bordeaux schetsboek, een restje lippenstift en Mentos met sinaasappelsmaak ligt het paspoort even later te blinken.

‘En?’ Serge trekt ongeduldig aan Jona’s schouder om zelf te kunnen kijken.

Jona snuift. ‘Ze heet gewoon Lily-Rose, wat had je gedacht?’

‘Ja, Jona, wat had je gedacht?’

‘Dat jij zou weten hoe serieus dit is, dat had ik gedacht.’

Lily-Rose grijpt naar haar gloeiende oren. Heeft Serge haar werkelijk net om de oren geslagen met haar eigen paspoort? Zwijgend kijkt ze toe hoe Serge datzelfde paspoort nu nadrukkelijk in twee breekt en op tafel gooit, zijn bonkende vuisten erachteraan. Het houten blad zindert na.

‘Mijn beste vriend, die een paar uur geleden nog kernegezond was, is nu dood. Dat kan niet zomaar. Ik wil weten wat er precies gebeurd is! Niemand gaat hier weg voor ik weet hoe Vinz is gestorven!’ raast Serge.

In de stilte die in de keuken neerdaalt, verzamelt Lily-Rose al haar spullen terug in haar totebag. De laatste Mentos stopt ze in haar mond. Het snoepje klikt tegen haar tanden. Niet dat het helpt tegen de vieze smaak in haar mond.

De stilte blijft duren terwijl Lily-Rose de tas naar zich toe trekt. *Go fuck yourself!* De totebag schreeuwt het de keuken toe.